

παρακαλώ. Ἄλλως, θὰ μοὶ καταστῆ ἀδύνατον νὰ ἐξακολουθῶ νὰ σὰς βλέπω.

— Οἱ λόγοι οὗτοι, ἀντὶ νὰ καταπραῦνωσι τὸν Στέφανον, ἤγειραν τοῦναντίον ἐν αὐτῷ νέαν τρικυμίαν.

— Καὶ ἐκεῖνος εἶνε νυμφευμένος;

— Ὅχι.

— Δύνασθε λοιπὸν νὰ τὸν ἀγαπάτε καὶ τὸν ἀγαπάτε ἴσως.

— Τρέφω δι' αὐτὸν, ὡς καὶ δι' ὑμᾶς μεγάλην φιλίαν.

— Δι' ἐκεῖνον ὅ,τι καὶ δι' ἐμέ; Δὲν θέλω συμπάθειαν ἢν αἰσθάνεσθε καὶ πρὸς ἄλλον.

— Διατί;

— Μ' ἐρωτᾶτε διατί; Διότι ὁ ἔρωτος, προσέχετε καλῶς, ὁ ἔρωτος εἶνε ἀποκλειστικὸς καὶ τοιοῦτον τρέφω πρὸς ὑμᾶς, καὶ τοιοῦτον νὰ τρέφητε δι' ἐμέ ἐπιθυμῶ. Καὶ ὁ ἔρωτος οὗτος εἶνε ὁ ὀρμητικώτερος, ὁ πλέον ἀπόλυτος, ὁ πλέον ζηλότυπος ἀφ' ἑσῶς ἐδοκίμασα. Θέλω καὶ προσπαθῶ νὰ σὰς ἀγαπήσω ὡς ἐπιθυμᾶτε, ἀλλὰ δὲν δύναμαι. Βάνδα σὲ ἀγαπῶ δι' ἀπείρων ἐρώτων, ὡς ἔθλον τι, ὡς θεότητα καὶ ὡς γυναῖκα. Ἐὰν συγκατατεθῶ νὰ λησιμονήσω τὴν γυναῖκα, ἵνα βλέπω ἐν ὑμῖν τὸ ἰδεώδες καὶ τὴν θεότητα, πρὸς χάριν, μὴ μὲ κάμετε νὰ ἀναιμιμνήσκωμαι τῆς πρώτης. Εἶπατέ μοι ὅθεν πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν διότι ἐὰν ὁ ἄνθρωπος οὗτος σὰς ἀγαπᾷ καὶ τὸν ἀγαπάτε, δὲν δύναμαι πράγματι νὰ ἐξακολουθῶ νὰ σὰς βλέπω.

— Ἡ Βάνδα δὲν ἀπεκρίθη.

— Ἀχ! ἐννοῶ τὴν σιωπὴν ταύτην, ἐφώνησεν ἀπελπίς ὁ Στέφανος.

— Δὲν τὸν ἀγαπῶ ὡς ὑμᾶς, εἶπε τότε ἡ Βάνδα μὲ φωνὴν χαμηλὴν, συγκινημένην, ἀντιγέσασαν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Στεφάνου.

Ἐξεστῆευσεν δὲ διὰ τῶν ἐφθιαλμῶν τοῦ τοιοῦτον κύμα οὕτως εἰπεῖν φητός, ὥστε ἡ Βάνδα ἐταπεινώσεν τοὺς ἰδικούς της.

— ὦ! ἴδε με ἀνέκραξεν ὁ Στέφανος βριπτόμενος πρὸ τῶν γονάτων της.

Ἡλέησε νὰ τὴν περιβάλλῃ διὰ τῶν βραχιόνων του ἀλλ' ἐκείνη ἀπειμακρόνθη ζωηρῶς, καὶ κάτωχρος ἔβη καὶ φρίσσεισα:

— Μὴ πλησιάζετε, τῷ εἶπεν, ἢ ἄλλως σὰς ἐγκαταλείπω καὶ δὲν θὰ μ' ἐπανίδητε ποτέ.

— Βάνδα,.... μὲ ἀγαπᾷς, τὸ συμπερίνω, τὸ αἰσθάνομαι φέρεσαι πρὸς ἐμέ, ὡς ἐγὼ ἀκατασχέτως πρὸς σέ. Διατί νὰ βραχνίζομεθα, διατί ν' ἀνθιστάμεθα εἰς τὴν κλίσιν ταύτην; ἤτις ἄλλως εἶνε ἠθική, ἀφοῦ ἐγκαιτῆται εἰς τοὺς φυσικοὺς νόμους καὶ ἐπαγωγὸς διότι ἀμφότεροι ἐσμὲν νέοι καὶ ἀγαπώμεθα. Τίς νόμος σοὶ ἀπαγορεύει

νὰ μὲ ἀγαπᾷς; Ὁ Θεὸς μόνος, ἐν δὲν πιστεύεις; Ὁ βωσσικὸς κώδικς, καθ' οὗ συνομοτεῖς; Βλέπεις καλῶς ὅτι οὐδὲν ὑπάρχει μεταξὺ ἡμῶν κώλυμα.

— Ὑπάρχει ἡ φιλία, ἢν δὲν θέλω νὰ προσδώσω, ἀπεκρίθη ἡ Βάνδα· ἡ ἀξιοπρέπειά μου, ἡ συνείδησίς μου. Διςμονεῖτε τὴν Ναδέγαν;

— Τίς θὰ τῇ τὸ εἶπῃ;

— Ἡ χρηστότης θὰ μὲ κάμῃ νὰ μὴ δυνηθῶ νὰ ψευσθῶ· ἡ ἀγαθότης νὰ μὴ δυνηθῶ νὰ βλέπω μὲ ἀταράχους ὀφθαλμοὺς τὰ δάκρυα, ἔσα θὰ γόνη ἢ πτωχὴ Ναδέγα, τῶν ὁποίων ἐγὼ θὰ ἦμαι ἡ πηγὴ.

— Καλὰ λοιπὸν! Οὐδὲν τούτων ὑφίσταται πλέον· ταύτην τὴν προτίαν ἡ Ναδέγα ἤλθε νὰ μοὶ προτείνῃ διαζύγιον, διότι ὑπόπτεισεν ὅτι σὰς ἠγάπων.

Ζωηρὰ συγκίνησις ἐξωγραφήθη ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Βάνδας.

— Πῶς! Ἀφέητε, ὥστε νὰ ἐννοήσῃ τὸν παράφρονά τοῦτον ἐρωτᾶ σὰς; καὶ συνήκει νὰ χωρισθῇ ἀφ' ὑμῶν;

— Ναί.

— Ἀδύνατον. Δὲν γίνεται· σὰς τὸ προέτεινεν ἴσως· ἀλλὰ τοῦτο ἦτο δοκιμασία. Ἀμφέβαλλε καὶ ἤθελε νὰ πεισθῇ. Νὰ χωρισθῇ ἀφ' ὑμῶν! Ἡ ταλαίπωρος.... τοῦτο θὰ ἤρκει νὰ τὴν θανατώσῃ.

— Δὲν θὰ δεῖσῃ νὰ φθάσωμεν μίαν ἡμέραν ἐκεῖ; Πιστεύετε ὅτι θὰ δύνηθῶ νὰ προσποιηθῶ ἐπὶ πάλιν ἐκεῖ, ἐρωτᾶ δὲν δὲν αἰσθάνομαι;

— Ὅχι! Ὅχι, ἀνέκραξε ζωηρῶς ἡ Βάνδα· δὲν πρέπει νὰ θυσιάσωτε τὴν Ναδέγαν εἰς τὸ ἄφρον τοῦ ἐκείνου πάθος σας, δὲν τὸ θέλω. Πῶς, ἄλλως, δὲν θὰ σὰς νυμφευθῶ. Ἐγκρίσθη νὰ ἀποταχθῶ τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ γάμου.

— Ὑμεῖς;

— Μάλιστα.

— Πότε; Διαιτί;

— Δὲν δύναμαι νὰ τὸ εἶπω.

— Τοῦτο δὲν γίνεται.

— Γίνεται.

— Ὁρκίσθητε, εἶπατε; Εἰς τὸν Γάλλον ἐκεῖνον ἀναμνησθῶ.

— Ἀφοῦ ἐπιμένετε, μάθετε λοιπὸν ὅμοσα ἐνωπίον τοῦ ἀνωτάτου συμβουλίου μυστικῆς τινος ἐταιρίας, καὶ ἢν ὁ Παθλέβσκησ καὶ ἐγὼ θέλομεν νὰ συμμετάσχωμεν.

— Μυστικῆς ἐταιρίας;

— Μάλιστα· Ἐταιρία τῆς Ἀπελευθερώσεως τοιοῦτον φέρει τίτλον διότι ἐργάζεται ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ βωσσικοῦ λαοῦ.

(ἀκολουθεῖ)

ΠΟΙΗΣΙΣ

Εἰς τινὰ φωτογραφίαν τοῦ

ΚΑΝΑΡΗ

Περιβεβλημένου στολῆν Εὐρωπαϊοῦ. (*)

Ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ γέροντας, ποῦ λές καὶ ἡ κεφαλὴ του,
Τοῦ χρόνου τὴν βαρυχιονία· περὶ φωνα τινάζει,
Ποῦ κάτω ἀπ' τ' ἀππο φρενὶ τοῦ φεγγεβολῆ ἡ ψυχὴ του,
Καθὼς ἀστράφτει ὁ κέρκυνος ἔς τὸ νέφος· ποῦ φωλιάζει;

Εἶν' ὁ Κανάρης! — Τί ἀγροικῶ; αὐτὸ ἔναι τὸ δελφίνι,
Ποῦ τὴ φωτιά γιὰ πέλαγο ἐδιάλεξε στοιχείο του,
Τῆς θάλασσης τὸ ὑφίσταται, τὸ κινητὸ κελί του,
Τὸ χεῖρ· ποῦ τανε· δαυλὸς καὶ χόρις τὸ δαυλὸ του;

Κ' ἐγὼ ἔς αὐτὴ τὴ βάρβαρη τὴ φορεσιά, ὡς τὸν εἶδα,
Μ' ἄσπρη κραβάτα ἔς τὸ λαιμὸ καὶ μὲ ὀρθὸ κολλέτο,
Μὲ γάντια, μὲ παράσημα, μὲ ὄρολογιοῦ ἀλυσιδα,
Τὸν πῆρα γι' ἄνθρωπο κοινὸ, γιὰ φράγκο βαρονέτο!

(*) Το ἀνωτέρω ποίημα ἐστάλη ὡς δημοσιευθῆ ἐν τῷ Ἀττικῷ Ἡμερολόγιῳ τοῦ κ. Κ. Ἀσωπλου, πλην δυστυχῶς διὰ τὸ Ἀττικὸν Ἡμερολόγιον καὶ εὐτυχῶς διὰ τὸν Παρθενῶνα ἐφθασαν ὀλίγον ἄργά, ὡς ἐκ τούτου δὲ δημοσιεύεται ἐν τῷ Παρθενῶνι.

Γέλασε, γέρο Κωνσταντή! ἀκούς γιὰ ποῖον σ' ἐπῆρα;
 Συχώρησέ με! εἰς τοὺς κακοὺς ἐσὺ κακὸς δὲν εἶσαι·
 Ἄθελήτα ἔβλαστῆμῆσε ἡ παιδική μου λύρα,
 Καὶ ἄνθρωπο σ' ὠνόμασε, ἐνῶ φωτιά κελεῖσαι!

Ἄλλὰ γιὰτί μοῦ ἔφραγκέψες, ποῖος σοῦπε πῶς σοῦ πᾶνει
 Ἡ δουλικὴ τούτη σταλὴ, ποῦ ἦρθε ἀπὸ τῆ δύσι;
 Κ' ἐσὺ τῆ μόδ' ἀκολουθεῖς! τὸ ψαριανὸ φουστάνι
 Ἐφοβήθηκες τῆ δόξα σου μὴ σοῦ τὴν ἀσχημῆση,

Ἡ μήπως ἐβουλεύτηκες ἔς τῆς Ἀποκριῆς τῆ ζάλῃ (*)
 Μ' αὐτὰ τὰ βούρα νὰ βιρθῆς, θαλασσινὸ λειωντάρι,
 Κ' ἔτσι ἄν-υμένος φράγκικα νὰ πῆς εἰς τ' ἀκρογιάλι
 Νὰ ἰδῆς ἂν τ' ἄγρια κύματα γνωρίσουν τὸν Κανάρη;

Ἄ! ὄχι! ἐσὺ δὲν θῆθελες οὔτε καὶ μέσ' ἔς τὸ χῶμα
 Νὰ χωρισθῆς ἀπ' τὴν πιστὴ καὶ τίμια φορεσιά σου·
 Ἐσὺ ποθοῦσες ψαριανὸ νῆχης καὶ αὐτὸ σὸ τῶμα,
 Ὡς ἔχαις τὴν ἀπέραντη καὶ ἀτρόμητη καρδιά σου.

Ὡ, γδύσου καὶ λευθέρωσε τ' ἄγνὸ καὶ ἄθωο κορμί σου,
 Ἄπ' τὸ ζυγὸ, ποῦ οἱ βάρβαροι πολιτισμὸ ὀνομάζουν·
 Βεζούβιε, μὲ τῆ στάχτη σου διπλώσου καὶ στολίσου!
 Γκιόνῃ φτερὰ ἔς τὸν ἀπτό δὲν πρέπουν δὲν ταιριάζουν.

Ἐντόσου νκύτη ψαριανὴ, τὴν πρώτη φορεσιά σου,
 Τὴν πάλια ἢ συντρόφισσα τοῦ φοβεροῦ δαυλοῦ σου·
 Βροντῆς καὶ φλόγας λειτουργῆ, φέρεσ' τὰ ἱερά σου
 Τὰ βούρα τὰ πσχαλινὰ τοῦ φλογεροῦ ναοῦ σου!

Μ' αὐτὰ σὲ θέλω τὰ σκουτιά' τέτοια στολὴ σοῦ πᾶνει·
 Δὲν ἔντιέται ἡ δόξα φράγκικα, εἶνε βρωμῆ παρθένα·
 Βάλ' τῆ στολὴ π' ἀγιάστηκε ἔς τῆς Σάμου τὸ λιθάκι
 Κι' ὅπου ἔμυρώθη ἔς τὰ νερά τῆς Χίου τὰ δοξασμένα.

Τὸ λογιζόμενον στῆθος σου, τὸ μυροκακπισμένο,
 Γυμνὸ τὸ θέλω, ὡς ἦτανε ἀμπρός ἔς τὴν πυρκαϊά σου·
 Νὰ μοῦ ἐνθυμῆ τὴν ταραχὴ, ποῦ τῶγε φουσκωμένο,
 Ὅταν ἔκρεμνοῦσες κερκινούς ἔς αὐτὸ πρῶσσημά σου!

Ὡ, σὲ ὅπου φραγκέψατε τὸ ψαριανὸ δελφίσι,
 Καὶ σὲ φαρτιὸς τὸ κλείσατε ὡς ἂν μοῦρικ' ἔς τὸ Μουσεῖο,
 Ἐν ἄλλο εὐγενικώτερο εὐρήτε φεγοῦρίνη,
 Ἄν τὸ ἄϊκό του βάρβαρο σὰς φάνηκε κι' ἀχρεῖο . . .

Εἰς σὲ παρφόρα βασιληὰ τυλίχτε τὸ κορμί του,
 Καὶ δόστετέ του ἕνα δαυλὶ γιὰ σηπτερο νὰ βεσταίνει·
 Βάλτε του στέμμα φλόγινο ἔς τὴν ἄσπρη κεφαλὴ του,
 Κι' ἂν θὰ φραγκέψῃ ἡ δόξα του, βασιλοποῦλ' ἔς γένῃ!

Ἐκ Ζακύνθου.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ.

(*) Ἐγγρεσον διαρκόσησε μιὰ; Ἀποκριῶ ζῶντες ἔτι τοῦ ἀτρόμητου κερπολη·

ΒΟΡΕΑΣ ΚΑΙ ΩΡΕΙΘΥΙΑ.

I

Χαῖρε βορρανοῦ καὶ μυροπνευε γῆ
 τῆς ὠραίας Κασταλίας! ἄλλοτε κερκο-
 πιακῶς ὀδοιπόρος ποσάκις δὲν ἐκλι-
 να ἵνα ποτίσω τὰ διψῶντα μου χεῖλη
 εἰς τοὺς μορμύροντας βράχας σου. Ἡ
 κεφαλὴ μου ποσάκις δὲν ἀνεπαύθη καὶ
 καὶ δὲν ἐσκιάσθη ἀπὸ τὰς φλεγούσας
 τοῦ ἡλίου ἀκτῖνας ὑπὸ τῆς δρυὸς τὰ
 γεγηρακότα καὶ παχέα φυλλώματα!
 Ὡ Ἀττικὴ, ἀρχαία καὶ ὑπερήφανος
 πόλις! πόσον τότε μοὶ ἦσο προσφιλὴς
 καὶ πλήρης γοητείας. Τὸ ἐνθυμῆσαι
 ἔτι! Σοὶ ἐμειδίω ὡς ἄθωον παιδίον,
 καὶ σὺ μὲ ἐμέθυες μὲ τὴν γόησσαν καὶ
 ἀρωματώδη μορφήν σου! Ἐκλινον ἐπὶ
 σοῦ τὴν κεφαλὴν μου, ἐν ᾧ σὺ μὲ ἀ-
 πεκοίμιζες εἰς τὰ τρυφερὰ γόνατά σου!
 Ἄ! διατί ἡ μάγος ἐκείνη ὀπτασία
 διεγράφη τῆς καρδίας μου πλέον, καὶ
 μένει νεκρὰ παγετώδης σήμερον, ὅτε
 πάλιν σὲ ἐπαναβλέπω! Ὡ! ἀρχαία
 μου μου φίλη! σοὶ προσφώνῶ τὸ πα-
 νύστατον χαῖρε, διότι οἴμοι! εἰς ἄλ-
 λην πλέον εἶναι δεσμώτης ἡ καρδία
 τοῦ Βορέα! Ἄλλ' ἂν ἔτι λυπήσῃ τὸν
 Βορέαν, ἐὰν δακρύων καὶ γονυκλινηῶς
 ἐκτετεύσω τὴν Ἀττικὴν μου, ἐλπίζω
 ὅτι δὲν θέλεις ἀρνηθῆ εἰς τὸν δυστυχῆ
 ἐραστὴν μίαν μόνην χάριν, ἕνα καὶ
 μόνον διακατὴ πόθον, νὰ ἴδω τὴν Ὠ-
 ρειθυϊαν, τὴν ὠραίαν τοῦ Ἐρεχθέως
 κόρη. Ὑγίαινε Ἀττικὴ!

Καὶ ὁ Βορέας ταχύπτερος ἐπέτα ἐπὶ
 τῶν ὄχθων τοῦ Ἰλισσοῦ, ἐκεῖ ὅπου ἡ
 ἄνκασσα τῶν δειρῶν του εἶχεν ἀνεγεί-
 γει τὸν θρόνον τῆς.

II

Μεσονύκτιον ἦτο· ἡ γῆ εἰς τὴν ψυ-
 χράντης ἀγκάλην ἐνεκολποῦτο τὸ σκό-
 τος καὶ τὸ ἄψυχον βλέμμα τῆς ἐθλα-
 το εἰς τὴν προσέγγισιν τῆς θεέλλης
 εἰς τὰς ταχυπτεροὺς τῶν νεφῶν ἀστρα-
 πᾶς. Εἰς τὴν ὑγρὰν τοῦ Φαλλήρου πα-
 ραλίαν ἐστέναζε τὸ κύμα, καὶ ἀφρᾶεν
 ἐκάλυπτε τοὺς ἐρήμους τοῦ Αἰγαίου
 βράχους! Οὔτε γροῖλου ἠκούετο ἔσμα,
 οὔτε ὁ ψίθυρος τῶν φυλλωμάτων, οὔ-
 τε ἡ γλυκύμελος ᾠδὴ τῆς φιλέρωτος
 ἀηδόνας.

Ἐκεῖ ὁ Βορέας καθήσας ἐπὶ λίθου
 βιγῶν ἐκ τοῦ ψύχους, ἠρώτα τὸ κυ-
 λιάμενον τοῦ ποταμοῦ βεῦμα διὰ τὴν
 ὑπερήφανον τοῦ Ἐρεχθέως κόρη!

Ὡ! εἰπέ μοι—τῷ ἔλεγεν,—σὺ πα-
 ρήγορε τῶν ἐρώτων φίλε, σὺ ὅστις πολ-
 λάκις μὲ τὰ ἔσματά σου ἰβουκαλίσαες
 τὴν πάσχουσαν τοῦ νοσοῦντος καρ-
 δίαν, ἐὰν εἶδες αὐτὴν νὰ πλανᾷ τὰ βή-